

דף קלד.

עין משפט א.

יו"ד סימן רפו פעיף ו

ז. כל המכשירים של המילה שאין דוחים השבת, אינם דוחים גם יו"ט ד, חוץ משחיקת כמון ביו"ט הואיל וראוי לקדרה וכן טורפיין שמן ויין.

עין משפט ב.ג.

או"ח סימן תקי פעיף ג

ד. אין מסננים החרדל במסננת שלו ה, ואין ממתקין אותו בגחלת של עץ אבל בשל מתכת מותר י.

עין משפט ד.

או"ח סימן תקי פעיף ה

ו. אין עושין גבינה ביו"ט ז.

הגה: ואין מעמידין חלב ח ולא עושין חמאה מן החלב ביו"ט.

עין משפט ה.

יו"ד סימן רפד פעיף ג

ד. כיצד מלין, חותכין את הערלה כל העור החופה העטרה ט עד

ד. מברייתא בשבת קל"ד ע"ב.

ה. דנראה כבורר הסובין שלו, מ"מ לאו בורר הוא כיון שהפסולת שלו אוכל היא. מ"א ס"ק ה' מתוס'.

ו. דגם בשבת אסור רק מדברי סופרים ובי"ט לצורך אכילה לא גזרו.

ז. דמגבן הוי כבונה כמו שאמרו בשבת צ"ה ע"א, והגם שזה אוכל נפש כיון שאפשר לגבן מערב יו"ט והגבינה חשובה כמו של יום עשייתה ע"כ אסרוהו.

ואם היה אנוס בערב יו"ט ולא יכל לעשות הגבינה, יש מתירין ע"י שינוי. מ"ב אות כ"א. ויש אוסרין בכל אופן.

ח. שנותן לתוכו קיבה ואסור דהוי בורר. מ"א ס"ק י"ב, וגזרו בו שלא יבא להעמיד מיו"ט לחול, כ"כ בירושלמי דהגם שזה אוכל נפש. כה"ח אות כ"ט.

אבל עשיית יוגורט שנקפה כולו מבלי שמפריד הקרום מן החלב מותר. כה"ח אות ל'. ואסור לעשות חמאה ביו"ט משום בורר ואפי' ע"י אמירה לגוי שזה שבות אסור. ט"ז ס"ק ז', אם לא שצריך לכך משום שמחת יו"ט יש להתיר ע"י אמירה לגוי. כה"ח אות ל"ב.

ט. בב"י מביא בשם חכמי ספרד מחלוקת איזה נקרא העטרה אם הבשר אשר בראש הגיד כולו, או אם זה לבד החוט הסובב אשר בין אותו הבשר והגיד, ומסיק לענין מצות מילה

שתתגלה העטרה. ואח"כ פורעין ^י את הקרום הרך שלמטה מן העור
בציפורן, ומחזירו לכאן ולכאן עד שיראה בשר העטרה. אח"כ מוצצין
המילה עד שיצא הדם מהמקומות הרחוקים כדי שלא יבא לידי סכנה,
וכל מוהל שאינו מוצץ מעבירין אותו ^כ.

אחרי שמוצץ נותן עליה תחבושת ואבק סמים העוצרים הדם.

הגה: ואם יש שפה לתחבושת יהפוך אותה לצד חוץ, שלא תדבק במכה ויבא
לידי סכנה.

עין משפט ו.ז. יו"ד סימן רסג סעיף א

א. קטן שהוא ירוק סימן שלא נפל בו דמו, ואין מלין אותו עד שיפול
בו דמו ^ל ויחזור מראהו כמראה שאר התינוקות.

ה"ה אם נמצא אדום סימן שלא נבלע דמו באבריו, אלא הוא בין עור
לבשר, ואין מלין אותו עד שיבלע דמו.

וצריך ליזהר מאוד ^מ שאין מלין ולד שיש בו חשש חולי, דסכנת נפשות
דוחה את הכל, שאפשר לו למול אח"כ וא"א להחזיר נפש אחת
מישראל לעולם.

דף קלד:

עין משפט א. או"ח סימן שלא סעיף ט

ט. בזמן חכמי הגמ' אם לא היו רוחצים הולד לפני המילה ולאחר

צריך לגלות שניהם רוב הבשר וגם רוב החוט הסובב. ט"ז ס"ק ח'. וה"ה לענין אם הציצין
חופין רוב גובהה של העטרה, דאם חופה רוב חוט הסובב אפי' לא כיסה רוב גובה העטרה
בראש הגיד הרי זה ערל כמות שהיה, וצריך למולו שנית אם הוא בחול, אבל אם זה בשבת
ענין בסי' רס"ו סעיף ב'.

י. ממשנה שבת קל"ג ע"א וקל"ז ע"א.

כ. מימרא דרב פפא שם בשבת קל"ג ע"ב.

ל. משבת דף קל"ד ע"א.

מ. לשון הטור וכ"כ הרמב"ם בסוף פ"א מהלכות מילה.

המילה ביום השלישי למילתו במים חמים הולד היה מסתכן^ז, והיום לא נהגו ברחיצה כלל.

הגה: ובמדינות אלו נוהגים לרחצו לפני המילה בחמין שהוחמו מע"ש^ח וכן ביום ג' למילתו.

ומ"מ אם רואים שיש סכנה אם לא ירחצו אותו אחר המילה מותר לחלל עליו השבת כמו כל חולה שיש בו סכנה.

עין משפט ב.ג. או"ח סימן שכח סעיף כב

כד. מעבירין גלדי המכה בשבת בלא הוצאת דם וסכין אותה בשמן^ט, אבל אין נותנים עליה שמן וחומץ מעורבין יחד ולא על גבי מוך^י ליתנו עליה, אבל נותן הוא חוץ למכה ושותת ויורד לתוכה.

כה. נותנים ספוג וקומפרסים וחתיכות בגדים חדשים ויבשים על המכה שאינם לרפואה, אלא להגן שלא תסרט המכה.

עין משפט ד.ה. או"ח סימן שכח סעיף כג

כה. נותנים ספוג וקומפרסים וחתיכות בגדים חדשים ויבשים על המכה שאינם לרפואה, אלא להגן שלא תסרט המכה.

ז. שכמה דברים נשתנו מזמן הגמ' בענין רפואות וטבע האדם.
 ח. ואם לא הכינו אותו מע"ש אסור גם ע"י עכו"ם, כיון שיש לו רק צער בעלמא אם לא שהרופא יאמר שהוא צריך שמותר ע"י עכו"ם, מ"ב אות ל"ד.
 ט. היינו במקום שדרכן לסוך בשמן גם שלא לרפואה, אבל במקום שדרכן רק לרפואה אסור גם בשמן.
 י. משום דיבא לידי סחיטה, ב"ח אבל המ"א בס"ק כ"ד כתב דבשמן לבדו לא חיישינן שמא יבוא לידי סחיטה כמ"ש בסי' שי"ט סעיף יו"ד, ומ"מ למעשה היום שעושים השמן רק לרפואה אסור בכל אופן, כה"ח אות קמ"ד.